

Prispeval Marko Djordjević, Foto: Matej Golob
Sreda, 24 December 2008 00:00

V najinem drugem delu potovanja sva se prebijala skozi **Češko**, kjer sva zaradi večje podobnosti s slovenščino lažje komunicirala. Opazila sva, da so centri vsakega mesta urejeni še lepše kot na Poljskem. Vožnja po skoraj praviljni pokrajini v hribovitem delu osrednje Češke, **dobra hrana in seveda**
izvrstno češko pivo SO
razlogi, da nama bo ostala Češka v zelo lepem spominu.

Ljudje so bili povsod prijazni, neki starejši gospod nama je celo pomagal pri menjavi gume. Zaradi veslaškega prvenstva bi skoraj ostala brez prenočišča v okolica mesteca **Tyn na Vltavi**, vendar se nama je Fortuna tudi takrat nasmehnila. Zapeljala sva se mimo **jedrske elektrarne Temelin**

, ki je že vse od odprtja leta 2000 jabolko spora med Avstrijo in Češko zaradi potencialne varnostne grožnje, ki naj bi jo elektrarna predstavljala, saj leži približno 80 kilometrov od avstrijske meje. Končno sva jo prisopihala v tako želeni **Češki Krumlov**

, ki je nabit s turisti čez celo leto. Tam sva spoznala nekaj zanimivih ljudi npr. Skippy, gospo češko-kubanskih korenin, ki je bila lastnica starinske hiše, preurejene v hostel, kjer sva bivala.

Pustila sva se začarati od mesta, ki ima v celoti ohranjen srednjeveški del na okljuku Vltave in ogromen grajski kompleks nad njim. V starih hišah so si našle domovanje gostilnice, ena izmed njih je celo umeščena v star srednjeveški zapor. Veliko jih ponuja stare češke jedi, med drugim sva poskusila bramborove šišky (krompirjevi svaljki z makom) ter odlične makove buhteljne. Mesto je vsekakor nekaj posebnega, saj bi lahko človek kar cel dan taval po ozkih uličicah med starimi hišami. Iz Češkega Krumlova sva jo mahnila na vzhod skozi **Moravsko**, kjer so nama nekaj dni pošteno nagajali veter in preluknjane zračnice na kolesu. V

Slavokovu pri Brnu

sva prenočila v apartmaju Austerlitz gospoda Ivana Krivaneka, ki tekmuje v posebnih vzdržljivostnih preizkušnjah s kolesom brez pedal iz leta 1817. Gospod Ivan je bil zelo gostoljuben, saj nama je najprej prinesel pivo v sobo, nato naju pa je še povabil na izvrstni burčak (vinski mošt) in vino, ki sta nama kaj hitro stopila v glavo.

Prispeval Marko Djordjević, Foto: Matej Golob
Sreda, 24 December 2008 00:00

Nato sva v nekaj dnevih prispela na **Slovaško**, kjer sva se zagrizla v klance in dospela v vasico **Čičmany** v

osrčju hribov. Malo pred vasico, na travnikih pod hribom

Stražov

, sva nekaj besed izmenjala s prijaznim starejšim brezzobim pastirjem, ki je pasel kar 600 ovac! Spet sva imela srečo, kajti ravno na dan najinega prihoda se je v Čičmanyh odvijal vsakoletni folklorni festival slovaške hribovske glasbe in plesov. Vsa utrujenost je ob pogledu in poslušanju teh ljudskih umetnin kar izpuhtela. Zjutraj naju je slana opomnila, da se je poletje dokončno poslovilo in da sva sredi hribov. Najbolj zanimive pa so v tej vasi stare lesene hiše, imenovane drevnice, ki so poslikane s tradicionalnimi simboli in so zares paša za oči. V največji izmed njih je urejen tudi manjši etnografski muzej s prikazom nekdanjega življenja.

Pot naju je nato zanesla proti **Panonski nižini** in hribe sva hitro pustila zadaj. Iz slovaške Nitre sva prikolesarila vse do

Blatnega jezera

in tako naredila 187 kilometrov v enem dnevu, kar je bila najdaljša etapa na celotni turi. Na tej etapi sva doživela tudi najhujši vzpon. Kdo bi si mislil, da ga bova doživela prav na

Madžarskem

. Naslednje jutro sva hitro vstala, da bi videla sončni vzhod ob Blatnem jezeru, nato pa veselo vrtela pedale proti

Sloveniji

. Zadnjo noč v tujini sva prespala v šotoru in tisto noč naju je pošteno prestrašil nič hudega sluteči jazbec, saj sva mislila, da po gozdu lomasti človek. Predzadnji dan nisva mogla dojeti, da sva že tako blizu doma in da je pustolovščine že skoraj konec. Zadnja etapa je bila od

Maribora do Raven na Koroškem

in kot da bi bilo začarano, je ravno ta dan lilo kot iz škafa, kar je bil edini čisto deževen dan na celotni turi. K sreči sva imela s sabo pelerine, tako da sva bila

Prispeval Marko Djordjević, Foto: Matej Golob
Sreda, 24 December 2008 00:00

malo manj mokra.

Po štirih tednih na kolesu in 2399 prevoženih kilometrih sva se tako navadila na takšen način življenja, da sva rabila kar nekaj časa, da sva se privadila na ustaljeni vsakdan. Vtisov je bilo toliko, da je potrebovala glava nekaj dni, da je v grobem spredalčkala vse dogodke. Celotna tura je bila dobra izkušnja in kolo je prav gotovo odličen način preživljanja dopusta.

Vec fotografij lahko najdete v [Albumu](#).

Potopis: S kolesom od Baltika do Koroške - prvi del

Več, tukaj neobjavljenih fotografij, lahko najdete na naslovu: <http://matejgolob.blogspot.com/>